

Graag uw reacties:
www.deflo.be
luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Cel 5

Spoorloos

Manteau

THRILLER

Dank aan mijn testlezers Eva Parent en Jan Vrints

© 2007 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Luc Deflo
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk februari 2007
Vierde druk mei 2012

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Arcangel Images / Daniela Lombard

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2744 9
D 2012/0034/395
NUR 330

De pen gleed over het papier, soepel, zonder de minste aarzeling. De punt sprong naar de volgende regel.

...maar nummer drie is gelukkig een meisje. Dat wilde ik graag vangen. Dat is taaiër, denk ik. Het zal zeker vastgebonden worden. Zoals ik van plan was bij nummer twee. Ik ga de mond dichtplakken met tape. Als dat gedaan is, dan ga ik iets in de neusgaten steken. Propjes katoen of zo. Wat, daar ben ik nog niet uit.

De hand begon te trillen. De woorden werden in het papier gedreven. Voortgestuwd door de jagende ademhaling.

Op die manier kan ik rustig toekijken hoe het stikt in plaats van me te moeten concentreren op het touw om de hals en op mijn handen en ik kan dan zelfs foto's nemen. Bovendien zijn er dan geen striemen van het koord in de hals. Dat zal het de flikken heel wat moeilijker maken om de doodsoorzaak te bepalen. Ik moet er dan wel op letten dat ik zorgvuldig de lijmsporen van de plakband verwijder. Ik zie ze. De ogen. Dood en mooi.

De pen gleed niet meer, ze kraste.

Elektrocucie kan een zinnig alternatief zijn. Benieuwd of de dode ogen dan dezelfde uitdrukking zullen hebben. Misschien smelten ze wel. Of ze beginnen te sudderen, zoals een spiegelei.

De baby vloog door de lucht. Hij stootte schelle kreetjes uit en toen zijn lachende vader hem behendig opving, trok hij zijn ogen wijd open en er kwamen kuiltjes in zijn wangen.

‘Kijk eens naar die lieve kleine baby, Diego.’

Er werd snel ingezoomd op twee sabeltandtijgers, die lenig om elkaar heen cirkelden en het tafereel gadesloegen.

‘Is het niet leuk als hij naar ons etentje komt?’

‘Wat is een etentje zonder hem?’ klonk het leep. Bij de woorden: ‘En Diego, breng me die baby. Levend’, werd het stil. Heel stil. ‘Want om van mijn wraak te genieten, wil ik hem.’ Je kon de hartjes horen kloppen. Bij het woord ‘vers’, tussen de blikkende witte tanden geperst, durfde niemand nog te ademen.

Of toch. Een kind schuifelde nerveus heen en weer op de stoel. Niemand die het had gezien. Alleen hij. Hij wel. Zulke dingen zag hij. Moest hij zien.

Het kind, een meisje, tikte haar buurmeisje op de schouder. Die keek opzij. Geïrriteerd, want ze schudde nijdig met haar hoofd en concentreerde zich prompt weer op het scherm, waar Manfred, de mammoet, een stapel hout neerkwakte en een schuilplaats begon te bouwen.

‘Ik ben bekaf’, zei Sid de Lui aard, antiheld van het verhaal.

‘Wordt dat je schuilplaats?’ klonk het laconiek, terwijl de mammoet met een denigrerende blik neerkeek op de ene stok die Sid had aangesleept.

'Hey, Manny. Jij bent groot en hebt veel hout nodig. Ik ben klein.'

'Je hebt een half stokje!'

'Ja, maar met mijn kleine stokje en mijn hoogontwikkelde brein maak ik wel vuur', antwoordde Sid. 'Vandaag wint het verstand het van de brute kracht, Manny. Wat denk je?'

Toen in de volgende scène Sid in de gietende regen zat en gelaten, zich wentelend in zelfmedelijden met zijn stokje vuur probeerde te maken, ging er een hilarische trilling door de zaal, maar voor Irina Gerlach, zeven, was net dat beeld, de associatie van de neerplenzende regen en zo nodig moeten te veel. Ze spande wanhopig haar spieren.

'Hilde. Ik moet echt. Dringend!'

Haar twee jaar oudere zus, vastgezogen aan het projectiescherm, wierp haar een zijdelingse blik toe.

'Ik heb je gewaarschuwd, Irina', beet ze, met vlammetjes in de ogen. 'Ik heb het je vooraf gevraagd.'

'Ja. Maar...'

'Niks te maren.'

Irina Gerlach duwde bedremmeld haar rokje tussen haar dijen, die ze stevig samenknep.

'Echt, Hilde', smeekte ze. 'Ik moet echt.'

Haar zus maakte een beweging met haar duim, in de richting van het gordijn, achter hen, dieprood en van zwaar fluweel, zoals een kwaliteitswijn. Irina zag een kier, een flauw lichtschijnsel.

'Ga dan!'

'Maar...'

'Als je uit de zaal komt naar rechts, denk ik, en dan die lange gang door en dan de trap op.'

'Welke trap?'

'Dat weet ik toch ook niet. Vraag het daar maar. En laat me nu alsjeblieft met rust, Irina. Of wil je dat ik je poep kom afvegen ook nog!'

Toen er een irritant 'Ssstttt...' klonk, hield het gehakke-tak op.

Irina's dijen gleden uit het zitje. Ze wurmde zich langs ontelbare kinderbenen, zocht steun tegen de muur en schuifelde voetje voor voetje naar achteren, naar de kier in het gordijn. Toen ze erdoor glipte, streelde het fluweel haar schouders. Ze liet haar ogen wennen aan het licht, draaide de hoek om en liep door een met rood vast tapijt beklede gang, die breed was, en griezelig leeg.

Toen ze snel de volgende hoek rondde en de snoepstand zag, wist ze dat ze op de goede weg was. Ook hier was geen levende ziel. Logisch, want *Ice Age* was nog maar een twintigtal minuten geleden begonnen.

Om de druk te verlichten perste Irina haar handen tussen haar dijen en ze hinkelde naar de uitgang. Hier was ze daarstraks binnengekomen, herinnerde ze zich. Een wc zag ze niet. Ze haastte zich de cafetaria in, waar een dame in uniform glazen stond te spoelen.

'Mevrouw?' klonk het beverig.

'Ja, meisje', antwoordde Linda Verstrepen, verstrooid, want alle films waren gestart en ze verwachtte geen bezoekers. Toen ze het kleine meisje zag, met haar hand tussen haar dijen geperst, wist ze meteen wat er aan de hand was.

'Hier aan de overkant, kindje. Achter je. De trap op en dan ben je er.' Met een immense opluchting in haar blauwe ogen rende het meisje weg en Linda Verstrepen zette glimlachend het glas in het rek. Toen ze het volgende glas begon om te spoelen, meende ze een schaduw te zien. Niet van een kind. Groter. Ze schonk er geen aandacht aan, zette het glas in de gootsteen, ging zitten en trok zuchtend haar handtas open. Gelukkig serveren we hier maar wat croques en bitterballen, dacht ze. Tijd dus voor een lekker sigaretje. Op de gezondheid van de mottige Waal die het

sociale uitgaansleven nu wel helemaal de nek heeft omgewrongen. In ons mierenneukerslandje waar ze denken dat ze met klein jong te maken hebben. Nog nagenietend van haar imaginaire politieke statement blies de dienstster een vette paddenstoelwolk richting plafond en ze imiteerde de lijzige bromtoon van Fred, haar nieuwe vriend: 'En 't ergste van al. Dan moeten we nog op onze kop laten schijten door ne kakker van de ps nondedju! Maar wacht maar. Als ze niet rap iets doen. Ze gaan 't binnenkort geweten hebben, die van den sp.a.'

Irina Gerlach scheurde met een gelukzalige glimlach om de lippen een velletje wc-papier van de rol. Ze meende een gestommel te horen. Dof, een eind van haar vandaan, maar toen een kraan werd opengedraaid, besefte ze dat er nog iemand in de toiletten was. Misschien wel haar zus.

'Hilde?'

Er kwam geen antwoord. Irina trok haastig haar slipje op. Ze wist niet zeker of ze de weg naar de juiste zaal nog wel terug zou vinden. Ze was vergeten om naar het nummer te kijken toen ze naar buiten was gerend. En de tickets had Hilde.

Ze trok snel de deur open.

Voor de wastafel stond een tengere man. Hij was sportief gekleed. Polo, windjack en sportschoenen. Hij keek haar aan, met vriendelijke ogen.

'Hallo.'

'Hallo', zei Irina bedeesd.

De man glimlachte, zette een pas opzij en zei: 'Doe maar', terwijl hij naar de kraan wees.

Irina, die de hint begreep, durfde niet anders dan haar

handen te wassen. Wat zou die meneer niet van haar denken als ze het niet deed. Terwijl ze de kraan opendraaide, viel haar blik op het pictogram met de wandelende dame. Het leek of de man haar gedachten kon lezen.

'Mijn dochter, ons Joke, zit ook op de wc', anticipeerde hij met een verontschuldigd lachje.

Het stelde Irina op haar gemak. Ze wreef haastig haar handen droog en wilde naar buiten lopen.

'Meneer?'

'Ja, kindje?'

'Kijken jullie ook naar *Ijs Age?*' klonk het bedeesd.

'Ja, meisje.'

Irina bleef staan in de deuropening. Ze draaide op haar hakken. De man glimlachte gemoedelijk. Hij had hagelwitte tanden. En een fijn zwart snorretje. Het krulde mee met zijn bovenlip.

'En jij bent vergeten in welke zaal je moet zijn?'

'Ja, meneer.'

De man nam Irina bij de hand.

'Kom. Ik breng je gauw even terug naar je plaats.'

Irina pakte de haar toegestoken hand. De palm was klam. Was het dat wat haar deed aarzelen? Hij voelde haar twijfel.

'Joke, schatje, blijf zitten. Ik kom dadelijk uw poep afvegen. Ik ga heel even dit meisje terugbrengen. Oké, schatje?'

De man wachtte niet op een reactie en leidde Irina naar buiten. Ze daalden de trappen af. Voordat haar begeleider de gang in liep, spiedde hij naar links en naar rechts. De gang was leeg. Zijn hart bonkte tot in zijn tenen. En dan weer in zijn keel. Het was overal. Het sprong als een razend beest tegen zijn ribben aan.

Hij bleef staan, hield de parking in het oog en duwde, nogal theatraal, zijn handpalm tegen zijn voorhoofd.

'God!'

Het meisje keek hem afwachtend aan.

‘Meneer?’

‘God. Kind. Ik was al te laat en nu ligt ons Joke haar snoep nog in de auto. Rats vergeten.’ Hij maakte een kwartdraai. ‘Kom, we gaan het gauw halen. ’t Is hier vlakbij.’ Terwijl hij de woorden: ‘’t Is om de hoek’ zei, voelde hij dat het kwaad was geschied. Het handje in zijn hand kwam tot leven. De pols draaide. De kleine vingers werden vuisten.

‘Snoep. Auto. Vreemde man’, woorden die mama én papa haar tot vervelens toe in het hoofd hadden geprent.

‘Nee.’

Irina Gerlach stond pal. Ze probeerde haar hand los te wrikken, maar de man kneep nu nog harder. Hij trok haar mee, naar de uitgang. Ze rook zijn zweet. Ze keek met hulpeloze ogen naar het loket. De dikke dame was er niet meer.

‘Nee... ik wil niet...’ schreeuwde Irina Gerlach en ze liet zich vallen en begon met haar handen en voeten te trappen.

‘Godverdomme’, schreeuwde de tengere man en de metamorfose was totaal. Hij wrikte zijn hand onder Irina’s dijen. ‘Klein hoerenjongl’

Het meisje probeerde zich te verzetten maar de man liet plots haar pols los, pakte haar bij de kraag en trok haar met één forse ruk rechtop. Hij duwde haar voor zich uit.

Linda Verstrepen, opgeschrikt door het bijna dierlijke gehuil, duwde haar sigaret uit en liep naar de hal, van waar het lawaai kwam. Ze zag een man in een blauw windjack die een klein blond meisje voor zich uit duwde dat halsstarrig weerstand bood. Ze verzette zich met alles wat ze in zich had.

Toen het meisje achteromkeek en de roodbetraande ogen de dienstier aankijken, prevelde het kind: ‘Help. Help me alsjeblieft.’ Zo benauwend dat het leek of ze ging sterven. Alsof ze zuurstoftekort had en elk ogenblik het be-

wustzijn zou gaan verliezen. Maar de man gaf niet op. Hij bleef het strompelende kind in de rug duwen.

'Meneer. Hela meneer!' riep Linda Verstrepen ontzet. Toen ze de tweede keer riep, bleef de man stokstijf staan. Misschien was het slechts inbeelding, maar de dienstster meende een siddering door zijn lichaam te zien gaan. Een enkele seconde bleef het akelig stil. Zoals een film die in slow motion wordt afgespeeld, waardoor de klank verdwijnt.

'Zie je het nu, Mirte,' schreeuwde de man witheet van woede, 'zie je nu wat ervan komt. Straks gaan de mensen nog denken dat ik je een klap heb gegeven.' Hij keek niet om. Zijn hand schoot tussen de dijen van het meisje en hij hees haar in één vloeiende beweging over zijn schouder en liep naar buiten. Hij mankte, sleepte met zijn rechtervoet. Naar het parkeerterrein liep hij. 'Mama heeft je al honderd keer gezegd dat je hier niet alleen naartoe...' hoorde Linda Verstrepen zijn wegstervende woorden en hier stond ze nu, schuddebollend in de lege hal, niet goed wetend wat ze ervan moest denken. Erachteraan gaan. De gedachte overviel haar. Iets doen. Misschien de nummerplaat van de auto noteren of zo. En dan? dacht ze. Wat is de volgende stap?

'Niks, natuurlijk', zuchtte ze en ze zag het dochttertje van haar zus voor ogen. Haar nichtje had zowat dezelfde leeftijd als dit meisje. Als die het zou wagen om alleen hiernaartoe te komen, dan zou er wellicht ook wat zwaaien achteraf. En de komedie die ze soms speelde, gewoon om haar zin te krijgen. Dan liet ze zich simpelweg op de grond vallen, net zoals dit meisje. Linda Verstrepen draaide zich om en liep glimlachend naar de bar.

Kinderen. Zelf had ze er geen. Nog niet. Misschien ooit, dacht ze en ze lachte terwijl ze naar haar spiegelbeeld lonkte. Maar dan niet met Fred.

Amper vijf minuten later verscheen er een kindergezicht bij de deur. Ze leek op het andere meisje maar was ouder.

‘Mevrouw?’

‘Ja, meisje?’

‘Weet u waar de wc is?’

‘Daar, de trap op’, antwoordde de dienstster. Het meisje liep haastig weg. Linda Verstrepen hoorde haar snelle voetstappen.

Een minuut later was ze er weer. Ze hijgde. Ze zag bleek.

‘Mevrouw?’

‘Heb je ’t niet ge...’

‘Mijn zusje. Heb je mijn zusje niet gezien?’

‘Je zusje?’

‘Ja, ons Irina’, stotterde het meisje, en haar wangen kleurden rood toen ze de vrouw zag nadenken.

‘En hoe ziet jouw zus er...’

‘Zoals mij. Maar kleiner’, hakkelde het kind. Ze danste van de ene voet op de andere en keek voortdurend achterom. ‘Irina? Irina!’

Ondanks de warmte werd Linda Verstrepen ijskoud van binnen. Haar lippen probeerden woorden te vormen. Woorden die, toen ze eindelijk kwamen, uit haar mond strompelden.

‘Is je vader meegekomen naar de cinema?’

‘Nee. We zijn met Lydia meegekomen.’

‘Wie is Lydia?’

‘De moeder van Gwenny.’

Verstrepen, die de informatie niet kon plaatsen, schudde verbouwereerd met haar hoofd.

‘Gwenny is verjaard en wij waren uitgenodigd voor het verjaardagsfeestje van...’

De rest van de zin hoorde de dienstster niet meer. De echo van het gehuil van dat kleine meisje galmde nog na in haar

oren. Ze werd lijkwit toen ze de stijve rug van de man zag. Het spartelende kind. De slepende rechtervoet. De betraande, hulpeloze ogen. Ze voelde zich klein, alsof ze was gekrompen. Ze kon niet meer bewegen. Haar voeten waren weggezonden in de vloer.

'Ja. Er zijn een paar mannen aan het loket geweest', beaamde de loketdame.

'Kunt u hen beschrijven', vroeg Dirk Deleu, die als eerste was aangekomen in de Mechelse Utopolis-bioscoop. Hij pakte de dame bij de pols om haar zo tot spoed te manen, want bij een ontvoering waren de eerste uren levensbelangrijk. De caissière, een dame met ros kroeshaar en bolle wangen, keek hem verslagen aan. 'Mevrouw? Kunt u hen beschrijven?'

Terwijl de caissière amechtig naar adem hapte en de handen voor de ogen sloeg, tikte een politieman van de Lokale Mechelse Recherche Deleu op de schouder.

'Inspecteur?'

'Ja', klonk het bitser dan bedoeld. 'Wat is er?'

'Alles is uitgekamd', zei de jonge agent, en toen Deleu de ontgoochelde blik zag, wist hij dat de zus van Hilde Gerlach niet meer in het Utopolis-complex was.

Deleu liep naar de cafetaria, waar Linda Verstrepen achter een kop sterke koffie zat. Ze staaarde met nietsziende ogen in de damp, alsof het antwoord daar zou verschijnen.

'Mevrouw Verstrepen?'

'Ja.'

'Kunt u die man beschrijven?'

De vrouw had waterige ogen. Ze verborg haar gezicht in

haar handen. Spreken ging moeilijk. 'Het spijt me.' De woorden waren zo fragiel dat ze braken in haar keel en stier-
ven op haar lippen. 'Het spijt me... zo.'

'Het is niet jouw schuld. Je kon er weinig aan doen', probeerde Deleu de vrouw te troosten. Deels uit medeleven, maar vooral omdat hij haar nodig had. 'Maar nu moet je sterk zijn. Je moet ons helpen. Elke minuut telt. Jij bent waarschijnlijk de enige die de man van dichtbij heeft gezien. En die hem kan beschrijven. Probeer. Alsjeblieft?'

Deleu knikte haar bemoedigend toe.

'Hij was mager. Met zwart haar. Hij mankte, denk ik. En hij droeg een regenjasje, en blauwe sportschoenen. Ik heb zijn gezicht niet gezien.'

'Welke kleur?'

'Wat?'

'Het regenjasje.'

'Blauw, of grijs. Ik weet het niet meer. Ik heb alleen zijn rug gezien. Hij heeft dat meisje opgetild en... en... haar over zijn schouder gegooid. Hij mankte. Sleette met zijn rechterbeen. En dan. Ze verzette zich. Ze schreeuwde... Ik... had tussenbeide moeten komen. Het spijt me zo.'

'Nu schiet het me weer te binnen', klonk het in de deuropening. Het leek of de caissière elk moment een toeval zou gaan krijgen. 'Hij mankte. Ja. En hij was alleen. Hij heeft een fijn zwart snorretje, zoals de musketiers. Hij had een bleek gezicht. Onnatuurlijk bleek.'

'Hoe bedoelt u?'

'Ik denk, ik denk, dat hij geschminkt was. Zoals een toneel-
speler. Ik denk het. Ik weet het niet.'

'Waarom denkt u dat?'

'Vanwege de kleur. Zo egaal wit. Soms mat, soms glanzend. Ik heb er niet op gelet. Niet echt.'

'Leeftijd?'

'Weet ik niet meer. Dertig, veertig, vijftig. Moeilijk in te schatten. Hij had rimpels maar was wel heel slank. Hij was heel nerveus en keek voortdurend achterom, naar de kinderen.' De caissière slikte maar vermande zich. 'Hij heeft een hoop kaartjes gekocht. Een stuk of tien. Ik heb hem nog korting gegeven, omdat ik dacht dat hij een groep kinderen begeleidde.'

'Korting', zei Deleu hoopvol. 'Heb je daarvoor een identiteitsbewijs nodig?'

De vrouw begreep het niet.

'Heb je zijn identiteitskaart gevraagd?'

Nu schudde ze ontgoocheld van nee. Haar aandacht werd afgeleid door de commotie bij de toegangsdeur.

'Laat me door, idioot!' schreeuwde iemand. De man, piekfijn gekleed, zwaaide met een legitimatiekaart. De agent die de toegangsdeur bewaakte, kreeg een duw tegen de schouder. De indringer glipte langs hem heen en liep met grote, energieke passen naar de gang.

Deleu was hem één pas voor en versperde hem de weg.

'Uit de weg, man. Ik ben...' Verder kwam de man niet. Hij keek verbaasd in de loop van Deleus pistool. Heel even blonk er angst in zijn ogen, maar hij herstelde zich verbazingwekkend snel. 'Idioot. Jullie moeten met je fikken van dit onderzoek blijven!'

'Zegt wie?'

De man haalde opnieuw de legitimatiekaart uit zijn jaszak. 'Feremans. Ward Feremans, Cel 5.'

Deleu stak zijn pistool in de schouderholster.

'Dirk Deleu, Lokale Recherche Mechelen.' Zich excuseren deed hij niet. Hij zette een pas opzij.

'Wat hebben jullie tot nog toe gedaan?' Deleu kreeg geen kans om te antwoorden. De zin klonk sowieso al niet als vraag. 'Behalve bruikbare sporen verzieken, bedoel ik.'

‘Mijnheer Feremans. Met alle respect, ik weet hoe een onderzoek moet worden gevoerd.’

Ondertussen was een ploeg van de technische recherche binnengekomen. Feremans beloerde hen zoals een gier zijn prooi beloert.

‘Wie zijn die klojo’s?’ vroeg hij nerveus, maar toen hij omkeek, zag hij dat die lokale flik alweer weg was. Hij stond te praten met een dikke rosse vrouw in een te krap uniform. Feremans, die het onderzoek in handen wilde nemen, maar beseftte dat hij te laat kwam, werd bloednerveus in dit mie-rennest. Hij liep naar Deleu en de vrouw en hoorde nog een flard van hun conversatie.

‘...met gepast geld, denk ik’, zei de vrouw.

‘En al je ontvangsten liggen nog in de kassa?’ hoorde Feremans Deleu vragen terwijl hij stug knikte naar de twee speurders van de technische recherche. Die openden hun koffer en begonnen het glas van het loket in te poederen. De loketdame trok grote ogen.

‘Misschien vinden we vingersporen’, verduidelijkte Deleu.

‘Maar hij droeg handschoenen’, zei de caissière, die het hele gebeuren onderging alsof ze er niet was.

‘Handschoenen? Welke handschoenen?’ vroeg Deleu.

‘Zwarte. In leer, denk ik.’

‘Godverdomme’, vloekte Feremans. Deleu keek hem aan. Ze dachten allebei precies hetzelfde. ‘Een prof dus’, siste Feremans tussen zijn tanden. ‘En die smeerlap heeft zijn zaak verdomd goed gepland.’

Deleu beaamde die woorden afwachtend, benieuwd wat er nu ging komen, de stevige reputatie van de nog jonge Cel 5 in het achterhoofd. Feremans slikte een paar keer, niet meteen de reactie die je van een ervaren speurder zou verwachten. Hij zag er wat hulpeloos uit. De agressie was weg. ‘Hoe lang is het geleden?’

'Een dik uur', zei Deleu.

'Wat is dat! Een dik uur', schreeuwde Feremans en hij pakte zijn gsm. Het duurde geen tien seconden voordat hij verbinding had.

'Fernand?'

'Ja. Twee getuigen. De caissière en de dienstster. Verdachte is mager, groot, zwart haar, fijn snorretje, draagt vermoedelijk leren handschoenen. Signalement volgt', zei Feremans en hij verbrak de verbinding. Hij pakte de caissière nogal ruw bij de arm. 'Kom, we gaan een robotfoto maken.' De vrouw, beduusd en overdonderd, liet zich gewillig meevoeren.

'Inspecteur Feremans?'

'Ja.'

'Bedankt voor het vertrouwen', zei Deleu en terwijl hij dat zei, meende hij bij Feremans een flauwe glimlach te zien.

'Deleu?'

'Ja?'

'Iedereen die in de cinema was, moet op de getuigenbank. Ik hoop dat je hun identiteitsgegevens geregistreerd hebt.' Deleu wilde antwoorden maar kwam te laat. 'Staan er camera's op de parking?'

'Nee.'

'Godverdoemme. Gatapen', mompelde Feremans en hij liep naar buiten.

Irina Gerlach had haar verzet opgeven en ze zat stil op de harde matras. Er hing een doek over haar hoofd, die naar schimmel rook en oud zweet. Ze staaarde in het niets. Denken lukte haar niet, overrompeld door de beelden.

De bioscoop. Hilde. De gang. De wc. De man met de snor. Zichzelf, zag ze, en haar hopeloze verweer. De rit in de donkere harde kofferbak. Ze kon niet omgaan met die beelden, noch met de mix van gevoelens die haar overspoelde. Eén gevoel overheerste: schaamte.

Een sterke allesoverheersende schaamte voelde ze omdat ze mama's goede raad in de wind had geslagen. En omdat mama nu doodsbang zou zijn. Ze zag in gedachten Hilde. Die zou nu waarschijnlijk een uitbrander krijgen. En ze wilde dat ze aan mama kon zeggen dat het niet de schuld van haar zus was. Maar dat kon niet. Niet meer.

Irina Gerlach kneep haar ogen dicht en perste haar lippen op elkaar, maar haar verzet was zinloos. Haar tranen zogen zich in de stinkende stof. De gedachten overstroomden haar. Robert zou heel boos zijn nu. Vooral op mama. Zij was altijd degene die het moest ontgelden, ook al was het niet haar schuld. Dat vond Irina onrechtvaardig. Ze had het aan haar vader verteld, herinnerde ze zich, en tegelijkertijd verbaasde het haar dat ze nu pas aan hem dacht. En ook daarvoor schaamde ze zich. Want hoewel hij er bijna nooit was,